

**EBRAHIMIAN proti Francii (č. 64846/11)
Rozsudek 26. listopadu 2015**

Neobnovení pracovní smlouvy stěžovatelky vykonávající práci v nemocnici proto, že odmítala sejmout z hlavy šátek. V roce 1999 byla stěžovatelka přijata do dočasného pracovního poměru jako pečovatelka na oddělení psychiatrie ve státní nemocnici. O rok později byla informována o tom, že jí pracovní smlouva nebude obnovena v důsledku jejího odmítnutí sejmout s hlavy šátek, na což si někteří pacienti stěžovali. Předtím s ní byla celá záležitost diskutována, aniž by jí bylo vytýkáno její náboženské vyznání, ale pouze jí byly připomenuty její povinnosti a práva jako státního zaměstnance, totiž zákaz ukazovat na veřejnosti symboly jejího vyznání. Neobnovení pracovní smlouvy se opíralo o názor Státní rady, podle kterého zásada oddělení církve od státu a neutralita veřejných služeb se vztahuje na veškeré veřejné služby. Státní rada podtrhla, že státní zaměstnanec musí mít zaručenu svobodu náboženského vyznání, která však musí být z hlediska jeho vyjadřování v souladu se zásadou neutrality při výkonu veřejných služeb, jež brání nošení symbolů označujících příslušnost k určitému náboženství. Státní rada podtrhla, že v případě porušení této neutrality, může být zahájeno proti konkrétním jednotlivcům disciplinární řízení, pokud to budou okolnosti vyžadovat. Odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o neobnovení smlouvy byla zamítnuta. Kromě toho v roce 2001 byla stěžovatelka nemocnicí zapsána do výběrového řízení na sociálně výchovné pracovnice, ale nedostavila se.

Před ESLP se stěžovatelka dovolávala porušení článku 9 Úmluvy.

ESLP připustil, že neobnovení smlouvy zasáhlo do stěžovatelčina práva na svobodu náboženského vyznání. Šlo o zásah zákonný, který sledoval legitimní cíl ochrany práv a svobod jiných osob, konkrétně ochranu všech náboženských vyznání pacientů, uživatelů veřejných služeb a adresátů požadavku neutrality uložené stěžovatelce. Cílem zásahu bylo též bdít nad tím, aby s těmito uživateli bylo zacházeno bez rozdílu jejich náboženského vyznání. Dané omezení sledovalo cíl chránit práva a svobody jiných a nemuselo být nezbytně odůvodněno omezením v důsledku veřejné bezpečnosti nebo ochrany veřejného pořádku.

Pokud šlo o nezbytnost daného opatření ESLP podotkl, že stěžovatelce byly sděleny problémy, které by nošení šátku na oddělení, kde pracovala, mohlo vyvolat. Soudy, které se posléze jejím případem zabývaly, uvedly, že náboženská neutralita vyžadovaná na stěžovatelce byla ještě důležitější, neboť se stýkala s pacienty, kteří byli duševně narušení či na ní závislí.

Ve Francii státní pracovníci disponují svobodou náboženského vyznání, která zejména zakazuje jakoukoli diskriminaci založenou na náboženství v souvislosti s přístupem k výkonu státní služby či v profesní kariéře. Skutečnost, že vnitrostátní soudy upřednostnily náboženskou neutralitu a zájem státu před zájmem stěžovatelky nezakládal podle názoru ESLP problém na poli Úmluvy. Stěžovatelka, pro kterou nošení šátku bylo projevem jejího náboženství, se vědomě vystavovala disciplinárnímu postihu. Avšak na druhou stranu jí bylo jasně dáno na vědomí, že pokud se podřídí daným pravidlům, může nastoupit na jiné místo, pokud projde úspěšně konkurzem, což však odmítla. Za daných okolností měl ESLP za to, že vnitrostátní orgány nepřekročily rozsah své posuzovací pravomoci, když konstatovaly neslučitelnost náboženského přesvědčení stěžovatelky s povinnostmi neprojevat veřejně atributy tohoto náboženství. V daném případě tak nedošlo k porušení ustanovení článku 9 Úmluvy.